

»En de bokkewagen?» vroeg Frits.

»Morgen — morgen, lieve jongen!» antwoordde tante. »Morgen zal ik den knecht met den bokkewagen hier sturen, en mag je er den heelen dag in rijden!»

En in dit blijde vooruitzicht wachtten de kinderen de terugkomst af van hunne ouders, die op het bepaalde uur aankwamen en niet

weinig ontstelden, toen zij vernamen wat er gebeurd was.

Maar God had alles ten beste geschikt, en voordat ouders en kinderen en Dientje zich ter ruste begaven, dankten zij den Heer, die een grooter onheil had verhoed.

Maar nog geruimen tijd daarna spraken Wim en Frits over dit bezoek aan tante.

ANNA STAAT MIDDEN TUSSCHEN HARE POPPEN.

(VOOR DE HEELE KLEINTJES)

Je denkt, dat al mijn poppen
 Als suiker zijn zoo zoet,
 En dat er geen van allen
 Ooit iets ondeugends doet;
 't Mocht wat! 't Zijn stoute meiden;
 Gehoorzaam zijn ze niet;
 Van 's morgens vroeg tot 's avonds
 Doen zij mij veel verdriet.
 Wil ik ze netjes kleeden,
 — 't Duurt maar een oogenblik —
 Dan zetten zij een keel op,
 Dat poes weglloopt van schrik.
 Geen wil er rechtop zitten;
 Zij hangen scheef en krom,
 Precies als zeemelappen,
 En vallen telkens om.
 O Heusch! 't zijn stoute meiden;
 Een ieder spreekt er van.
 Toch zijn 't mijn lievelingen,
 Die ik niet missen kan.
 Al zijn ze nog zoo lastig,
 Ik geef ze maar een zoen,
 En hoop dan dat ze 't morgen
 Niet weder zullen doen.

ALLERLEI.

De parasol. Iemand, die dicht bij eene weide wandelde, hoorde een angstig geschreeuw, en op 't geluid afgaande, zag hij eene dame, die door een stier vervolgd werd. Terstond greep hij de parasol, die

de dame in hare hand hield, opende deze en ging nu op den stier af, die op zijne beurt bang en verschrikt geworden zijnde zich omkeerde en maakte dat hij wegwam.